

[Udenrigsministeren]

en række lande op for jer; jeg begynder med de mest fattige, og så bliver landene langsomt rigere; når vi på et tidspunkt når til et land, som I synes er så rigt, at det ikke skal kunne modtage statslånsbistand fra Danmark, skal I råbe stop. Så begyndte jeg at læse op, og der skete det pudsige, at der ikke var nogen, der råbte stop, selv ikke da jeg nåede op over den grænse, jeg har foreslået, og som svarer til $\frac{3}{4}$ af den grænse, Verdensbanken arbejder med, for der er da ingen, der i ramme alvor vil komme og påstå, at lande som Zimbabwe, Nicaragua, Swaziland, Botswana er så rige og velstående, at de ikke skulle kunne modtage dansk statslånsbistand. Det er da fuldstændig absurd at hævde det, og det er i virkeligheden det, der ligger i den teoretiske taldiskussion, som nogle hengiver sig til, når de taler om, at vi sandelig ikke må gå op over IDA-grænsen. Det vil udelukke disse lande, og det kan der da ikke være meget mening i.

Jeg er altså glad for, at fru Helle Degn har lagt op til, at vi skal tale om noget konkret i stedet for det teoretiske, og at fru Helle Degn siger, at hun mener, at netop når man kigger på de konkrete lande, så går jeg lidt højt, når jeg foreslår $\frac{3}{4}$ af Verdensbankgrænsen. Fru Helle Degn foreslår i stedet for $\frac{2}{3}$, og det kan jeg acceptere, fordi det netop får de lande med, som jeg synes det er væsentligt at få med.

Det, der er væsentligt for mig, er, at vi ved at skabe en grænse for danske statslån, som vi sætter i forhold til den grænse, man arbejder med f.eks. i Verdensbanken, udtrykker vores statslånsgrænse som en fast kvota heraf og så i øvrigt som hidtil er smidige i udnyttelsen af de muligheder, vi har for at arbejde med statslån, og sikrer en langt større smidighed, end vi har haft hidtil, hvor det jo har været fuldstændig absurd, at nogle lande, der på grund af statistiske ejendommeligheder kommer lidt over den grænse, vi har bundet os til for mange år siden, pludselig ikke længere skal kunne få bistand af os. Jeg er glad for, at der er skabt mulighed for, at vi kan være rimelige og mere smidige i vores administration af danske statslån.

Samtidig vil jeg gøre opmærksom på, som det også fremgår af redegørelsen, at regeringen foreslår, at den hidtidige statslånsbistand til de mindst udviklede lande i fremtiden

bliver erstattet af gavebistand, der er bundet til indkøb i Danmark.

Jeg vil også gøre opmærksom på, at netop gennemførelsen af dette forslag vil betyde en væsentlig reduktion i de egentlige statslåns andel af den samlede bistand, og det vil det alene af den grund, at de mindst udviklede lande jo i de seneste år har fået omkring en tredjedel af lånebistanden.

Et andet problem, flere har været inde på, drejer sig om fordelingen på multilateral og bilateral bistand, herunder ikke mindst det danske UNDP-bidrag. I den nuværende situation vedrørende UNDPs fremtidige finansieringsgrundlag, som er uafklaret, har regeringen ikke fundet i redegørelsen at kunne lægge op til en forhøjelse af det danske UNDP-bidrag, der som nævnt blev frosset fast for nogle år siden af den tidligere regering.

Men jeg har noteret mig, at flere ordførere har lagt stor vægt på, at denne isolerede principielle fastfrysning af det danske UNDP-bidrag bliver opgivet, og i betragtning af den betydning, som regeringen tillægger en bred politisk opbakning bag bistandspolitikken, er jeg indstillet på at efterkomme det ønske, selv om jeg også skal gøre opmærksom på, at det vil kunne betyde en forøgelse af den multilaterale bistands andel af den samlede danske bistand. Det vil ske, hvis vi sætter vores bidrag til UNDP væsentligt i vejret, hvilket jeg derfor vil være meget betænkelig ved.

Jeg skal nemlig gøre opmærksom på, at den danske multilaterale bistandsandel allerede i dag ligger betydeligt over, hvad vi ser i de fleste andre industrilande. Jeg kan som eksempel nævne, at den svenske multilaterale andel af bistanden i flere år har ligget omkring en tredjedel, og at Hollands og Frankrigs multilaterale andele i 1981 udgjorde henholdsvis 24 pct. og 15 pct. Kigger vi på de vestlige donorlande under ét, var den multilaterale andel i 1981 lidt under en tredjedel. Det er derfor, jeg har stillet spørgsmålet, om der dog er en eller anden naturlov, der siger, at vi i Danmark i modsætning til alle andre lande skulle fastholde en nogenlunde ligelig fordeling.

Jeg har samtidig gjort opmærksom på, at vi i de kommende år har indgået en række forpligtelser, først og fremmest til forskellige af FN-systemets bistandsorganisationer, og